

tlivá shora uvedená rozsudková zjištění a v rozsudku praví se výslovně, že by skutková podstata přestupku ve smyslu § 312 tr. zák. jinak dána byla. Rozsudek zjišťuje sice, že obžalovaným osoba hajného byla známa, naproti tomu není v něm zjištěno, že si obžalovaní byli toho vědomi, že hajný jedná v onom všeobecném výkonu své služby. Bylo proto sice zmateční stížnosti v posléz naznačeném omezeném rozsahu vyhověti a rozsudek jako zmatečný ve smyslu č. 9 a) § 281 tr. ř. zrušiti, zároveň však věc, poněvadž v rozsudku ani v jeho rozhodovacích důvodech není zjištěna ona skutečnost, kterou by při správném použití zákona po stránce subjektivní za základ položití bylo, odkázati dle § 288 č. 3 tr. ř. na příslušný nyní okresní soud, by ji v naznačeném směru znova projednal a rozhodl.

Čís. 977.

Spisy, pořízené železničními úřady za předepsaného šetření o příčinách železniční nehody, nejsou spisy o úkonech vyhledávacích anebo vyšetřovacích po rozumu § 281 čís. 2 tr. ř.

Zmatečností (čís. 3 § 281 tr. ř.) jest jen naprostý nedostatek protokolování. Proti vadnosti nebo kusosti protokolování poskytuje odpomoci pouze § 271 tr. ř.

(Rozh. ze dne 31. října 1922, Kr II 891/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Opavě ze dne 14. října 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem naznačeným v §§ 335, 337 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Protokol o hlavním přelíčení sepsaný nedosvědčuje tvrzení stěžovatelova, že se ohradil při hlavním přelíčení proti přečtení spisů sepsaných u ředitelství čsl. státních drah v Olomouci o případu, jenž byl podkladem trestního řízení a hlavního přelíčení proti stěžovateli. Zprávou podanou nalézacím soudem je však zmíněné ohrazení obhájce stěžovatelova dosvědčeno. Tato podmínka uplatňování důvodu zmatečnosti dle čísla 2 § 281 tr. ř. nebudiž proto brána v pochybnost. Než schází tu věcný předpoklad tohoto ustanovení zákonného; nemůže totiž býti řeči o zmatečnosti vyhledávacích nebo vyšetřovacích úkonů, o nichž sepsané spisy byly při hlavním přelíčení přečteny. Za spisy sepsané o úkonech vyhledávacích nebo vyšetřovacích možno pokládati jen protokoly, týkající se vlastních vyšetřovacích úkonů, spadajících v obor činnosti soudcovské, jakými jsou na příklad výsledky svědků a obviněných, místní ohledání a domovní prohlídka. Spisy, jež přes ohrazení se obhájcovy byly z části při hlavním přelíčení přečteny, byly spisy sepsané orgány ředitelství státních drah za předepsaného šetření o příčinách přihodivšího se na dráze neštěstí, a nebyly tudíž vůbec sepsány o soudcovských úkonech vyhledávacích nebo vyšetřovacích, a zmíněné úkony orgánů ředitelství drah, nejsou soudcovskými úkony vyhledávacími nebo vyšetřovacími, nemohly býti ani ve smyslu řádu trestního zmatečny, poněvadž výrazu tohoto může trestní

řád v čís. 2 § 281 používati přirozeně jen ve smyslu, který sám pro obor **ím** upraveného postupování při vyhledávání pravdy materialní výrazu **a** pojmu zmatečnosti přikládá ve svých dotyčných ustanoveních. Dle řádu trestního nic nebránilo přečtení a použití zmíněných spisů ředitelství drah. Nehledě k tomu, že postup soudu nalézacího byl v plné shodě s pokynem obsaženým v čtvrtém odstavci výnosu bývalého ministerstva spravedlnosti ze dne 23. února 1917 čís. 12 věstníku, na nějž soudy znovu byly upozorněny sdělením ministerstva spravedlnosti uveřejněném na stránce 95 ve Věstníku tohoto ministerstva z roku 1919, byly spisy ty v rozsahu, ve kterém vskutku byly přečteny, plným právem soudem nalézacím připuštěny ku přečtení dle předpisů čísla 2, odstavce prvního, zvláště však dle odstavce druhého § 281 tr. ř. a konečně i dle § 254 tr. ř. Obžalovanému pak nestala se přečtením jich ani újma na jeho právu na nezkrácenou obranu, jednak poněvadž postup soudu nalézacího byl ve shodě s řádem trestním a nemůže tedy býti řeči o porušení zásad a předpisů řízení, zabezpečujících obranu obžalovaného, jednak proto, že zajisté nemůže si nikdo stěžovati do toho, že věc objasněna byla důkladněji, a že obžalovaný dle § 3 a dle zásad vzpomenutých v čísle 4 § 281 tr. ř. neměl zákonného nároku na to, aby pravda zůstala vyšetřena v menší míře, nežli bylo dosažitelno. Není tedy odůvodněna výtku zmatečnosti dle čísla 2, ani v tomto směru dle čís. 4 § 281 tr. ř.

Zmatečnost rozsudku z důvodu čísla 3 § 281 tr. ř. zakládá pouze úplný nedostatek protokolace nařízené v § 271 tr. ř. O tom v případě tomto nemůže býti řeči. Vady protokolace mohou býti odstraněny v rámci práv samým § 271 tr. ř. stranám vyhrazených, jichž však stěžovatel nepoužil. Nedá se tedy rozsudku vytýkati právem zmatečnost v tomto smyslu proto, že jednotlivé ve zmateční stížnosti tvrzené údaje stěžovatelem prý při hlavním přelíčení učiněné nejsou protokolovány. Ostatně soud nalézací ve svém rozsudku podstatné body dalšího hájení se obžalovaného při hlavním přelíčení uvádí a hodnotí, pokud se týče přihlíží k nim, neuváděje jich sice jako tvrzení stěžovatelových, ale obíraje se jimi jako výsledky řízení průvodního. Pro nedostatek protokolace, vlastní vinou stěžovatelovou nena-pravený, nemůže arci tvrzení stěžovatelovo, že na svou obranu přednesl ještě další okolnosti, jichž rozsudek nedbá, dojíti povšimnutí ani s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., poněvadž o tom, co při hlavním přelíčení bylo předneseno, tvoří doklad směrodatný pouze protokol o hlavním přelíčení sepsaný.

Čís. 978.

Družstvo, k němuž náležel obžalovaný, není oprávněno, podati v jeho prospěch zmateční stížnost.

(Rozh. ze dne 31. října 1922, Kr II 62/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost družstva Wiener Fleischhauervereinigung, zapsaného družstva s r. o. v Zábřehu, do rozsudku lichevního jakožto nalézacího soudu při zemském soudě v Opavě ze dne 11. října 1921, pokud jím bylo v trestní věci Bedřicha L-a dle § 20 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. vysloveno, že zabavené kůže pokud se týče výtěžek za ně propadají ve prospěch státní pokladny.